Temps Ordinari - Dissetè diumenge

Per FrancescRiera el dl., 20/07/2026 - 00:00

1Re 3,5.7-12
Rm 8,28-30
Mt 13,44-52

FA TRES DIUMENGES QUE ESTEM A L'ESTIMAT LLAC DE GALILEA

Molt a prop de Jesús, envoltats d'una multitud immensa, gairebé ens hem deixat gronxar per l'onatge suau del llac. La bellesa dels verds i dels blaus que ens envoltaven ens ha anat amarant de calma. I les mirades que Jesús m'ha adreçat, tan personals i profundes, m'han omplert el cor de pau i m'han reconciliat amb mi mateix.

En tres diumenges hem escoltat el cap. 13 de Mateu, de llavis de Jesús, que ha fet d'una barqueta del Llac, la seva trona: "*el Regne del cel és com"* la llavor, com el blat i jull, com un tresor amagat...

Hem contemplat llargament el rostre de Jesús. I potser hem descobert en els seus ulls una ombra de preocupació, un núvol de tribulació.

Els biblistes anomenen aquest moment “la crisi de Galilea”. Després dels esplendorosos dies de la Muntanya de les Benaurances (caps 5-7) de veure, quan baixa a la Plana, que el Regne apunta arreu i retorna el gust de viure a múltiples persones (caps 8-10); d'escoltar que em crida 'per estar amb ell i enviar-me a prosseguir la seva missió (cap 10); ara veiem astorats el "fracàs de la missió" de Jesús (el Baptista no entén, tampoc les estimades ciutats del Llac; i els escribes de Jerusalem que venen a investigar-lo... i fins i tot la família i la mare... caps 11-12

ÉS MASSA FRACÀS PER AL COR DE QUALSEVOL MISSIONER: EL REGNE NO ARRIBA...!?

Fa bo de descobrir Jesús a la pregària expressant al Pare la seva desolació. "Pare tu m'has encomanat una extraordinària missió, i ja ho veus que no me'n surto, ¿potser no ho faig bé? ¿potser als teus estimats fills i filles, els homes i dones d'avui, no els interessa res teu?".

I també fa bo d'imaginar que el Pare li diu (a Jesús i als missioners de tots els segles): "Fill meu, tu sembra la llavor, a mans plenes, però... una gran quantitat de llavor serà trepitjada o ofegada en els esbarzers de la vida. I ja ho saps: la llavor creix sola, i a poc a poc, no et neguitegis tant, deixa-ho a la naturalesa i a la Providència".

I potser Jesús continuava: "Però Pare, mira quant de jull, tot està sembrat de dificultats, d'herbes negatives o destructores ¿potser el que m'encarregues és arrancar males herbes, perquè el teu blat bo disposi de bona terra?". I el Pare li parlaria de la 'insuportable' necessitat de la coexistència amb el jull.

Estem tan fascinats escoltant a Jesús...! Han estat, fins ara, sis paràboles. "*Senyor on aniríem, només tu tens paraules de vida Eterna"* (Jo 6, 68)

AVUI TRES PARÀBOLES MÉS, EN CLAU DE "RADICALITAT"

a) Aquest tresor serà meu!: la joia indescriptible d’haver trobat el Regne.

El pagès troba per casualitat un tresor mai somniat. La seva vida pot quedar canviada radicalment, del tot! Enlluernat, pren la decisió: “aquest tresor serà meu!”. El torna a enterrar i s’ho ven tot.

El mateix fa el mercader que cerca les “novetats” perquè l’exposició de les seves mercaderies sigui espatarrant: "amb aquets perla el meu 'negoci' lluirà del tot, davant tothom...!"

L’un i l’altre es juguen la vida, fan coses del tot sorprenents als ulls dels qui se’ls miren, s’ho venen tot. Qui descobreix el Regne ho relativitza tot, quan el Regne ens és ofert arriba a “valer” més que res. L'Absolut ha entrat en la meva vida radicalment, tota la resta esdevé relativa.

I nosaltres, en escoltar Jesús, ens entren infinites ganes de viure des de la joia esclatant d’haver trobat el tresor del Regne, d'haver trobat Jesús. I volem quedar deslligats de mil minsos tresors, mil minúcies que ens encadenen. A l'estúpid que se deixat escapar el tresor, el trobarem després "*plorant i cruixint de dents"* (v. 50).

b) Tan enganxats al present perdem l'horitzó del futur.

El dia de la veritat. (I atenció als "bonismes" ingenus)

La Xarxa dels peixos. Una paràbola ben poètica, feta de barques, del goig de la tria de la pesca per portar-la al mercat. A la xarxa hi conviuen bons i dolents, com en el camp de blat i jull, però és indefugible el temps de la tria. (Paràbola contundent amb "fornal, plor i cruixir de dents". Ep!: enlloc suggereix inferns dantescos, eternitats...).

Jesús en la seva pregària, hem dit, es deuria neguitejar davant el Pare, en veure tanta mala herba, tants peixos inútils. Quina tristor haver de tornar a mar la pesca que ha costat feina i suors...! Què més voldria Jesús que aplegar tothom. Però alguns no hi volen entrar, són llavor que no arrela.

Que el lector no sigui càndid...! No s'hi val un ingenu bonisme.

(Més endavant, Mt 25,31-46, ens desconcertarà aclarint que el criteri de la tria no serà haver-se preocupat pels "*drets de Déu*", sinó haver exercit la misericòrdia, preocupat pels "*drets de l'home*", donar beure a l'assedegat, visitar el malalt, acollir el foraster...).

Fotografia: Victor Aguayo

ETIQUETES

FRACÀS TRESOR ALEGRIA INGENUÏTAT